

Forslag

til

Lov om renter ved forsinket betaling m. v.

Fremsat den 16. marts 1977 af *justitsministeren*.

§ 1. Loven gælder for rente af pengekrav på formuerettens område, jfr. dog § 8.

Stk. 2. Loven finder kun anvendelse, hvis andet ikke er aftalt eller følger af handelsbrug eller anden sædvane eller er bestemt ved eller i henhold til lov, jfr. dog § 7.

§ 2. Der skal ikke betales rente for det tidsrum, der ligger forud for forfaldsdagen, jfr. dog § 1, stk. 2.

§ 3. Rente skal betales fra forfaldsdagen, hvis denne er fastsat i forvejen.

Stk. 2. I andre tilfælde skal der betales rente, når der er gået 30 dage efter den dag, da fordringshaveren har afsendt eller fremsat anmodning om betaling med angivelse af, at manglende betaling medfører pligt til at betale rente. Skyldneren skal dog ikke betale rente for det tidsrum, der ligger forud for modtagelsen af anmodningen.

Stk. 3. Uanset stk. 1 og 2 skal der tidligst betales rente, når der er gået 30 dage efter den dag, hvor skyldneren var i stand til at indhente de oplysninger, som må anses for nødvendige for at bedømme kravets berettigelse og størrelse.

Stk. 4. Hvor særlige forhold begrundet det, kan domstolene bestemme, at rente skal betales fra et tidligere eller senere tidspunkt.

§ 4. Hvis fordringshaverens forhold hindrer betaling, skal der ikke betales rente, så længe hindringen varer. Dette gælder, uanset det er aftalt, at gælden forrentes forud for forfaldsdagen.

Stk. 2. Hvis rimelig hensyntagen til fordringshaveren efter hindringens særlige be-

skaffenhed kræver, at skyldneren indsætter beløbet i bank eller sparekasse, skal han betale fordringshaveren, hvad der ville være indvundet herved.

§ 5. Rente efter forfaldsdagen fastsættes til en årlig rente, der svarer til den til enhver tid fastsatte officielle diskonto med et tillæg på 2 pct. Hvor særlige forhold begrundet det, kan domstolene bestemme, at der skal betales en højere eller lavere rente.

§ 6. Kunne fordringshaveren på andet grundlag kræve højere rente, bevarer han retten hertil.

§ 7. § 5 kan ikke fraviges til skade for en skyldner ved aftale, som en erhvervsdrivende indgår i sit erhverv, når den erhvervsdrivendes ydelse hovedsageligt er bestemt til ikke-erhvervsmæssig anvendelse for skyldneren, og den erhvervsdrivende vidste eller burde vide dette. Den erhvervsdrivende har bevisbyrden for, at en aftale, han har indgået, ikke er omfattet af 1. pkt.

Stk. 2. Vedtagelse i de aftaler, der er nævnt i stk. 1, om at skyldneren efter forfaldsdagen i stedet for eller i tillæg til rente skal betale en løbende provision eller lignende, er ikke bindende for skyldneren, i det omfang summen af rente og provision overstiger renten efter § 5.

Stk. 3. Skal skyldneren for det tidsrum, der ligger forud for forfaldsdagen, betale en fast eller variabel rente, der, eventuelt med tillæg af en løbende provision eller lignende, er højere end den rente, der er nævnt i § 5, 1. pkt., bevarer fordringshaveren dog retten til den højere rente m. v. efter forfaldsdagen.